

Europese vaartuigen die onder de radar vissen

De noodzaak van regelgeving inzake private en chartering-overeenkomsten voor toegang tot externe wateren

Voorwoord

In het kader van de hervorming van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (GVB) zijn er strikte normen bepaald voor activiteiten onder officiële overeenkomsten met kuststaten inzake toegang tot hun visgronden - de zogenoemde SFPA's (Sustainable Fisheries Partnership Agreements). Beide partijen moeten baat hebben bij deze partnerschapsovereenkomsten inzake duurzame visserij, die alleen mogelijk zijn indien er sprake is van een overschot waarop duurzaam kan worden gevestigd. Europese bedrijven die onder dergelijke overeenkomsten willen vissen, komen alleen in aanmerking voor een machtiging indien zij voldoen aan de criteria die staan vermeld in de Verordening betreffende vismachtigingen uit 2008 – zij moeten onder andere aantonen dat zij zich altijd aan de toepasselijke regels hebben gehouden. De Verordening betreffende vismachtigingen uit 2008 is de wetgeving waarin momenteel de machtiging van Europese visactiviteiten in niet-Europese wateren is geregeld, en wordt momenteel herzien.

De strikte normen die gelden voor SFPA's, zijn momenteel niet van toepassing op vaartuigen die vissen onder private overeenkomsten die Europese bedrijven rechtstreeks afsluiten met kuststaten, noch op chartering-overeenkomsten, waaronder vaartuigen onder Europese vlag in samenwerking met lokale bedrijven op bepaalde visgronden in de EEZ van de kuststaat mogen vissen. Zelfs al vissen vaartuigen onder deze overeenkomsten onder de vlag van Europese lidstaten – en hebben zij met hun vangsten dezelfde toegang tot de Europese markt als vaartuigen die onder SFPA's vissen-, ontbreekt het aan algemene procedures die garanderen dat de activiteiten onder deze overeenkomsten voldoen aan de Europese wetgeving en GVB-normen.

Een groot hiaat dat een effectieve controle op vaartuigen die onder private overeenkomsten varen, in de weg staat, is het ontbreken van de verplichting dat details van deze overeenkomsten moeten worden gemeld aan de Europese vlaggenstaat en de Europese Commissie, of dat hoofdpunten openbaar worden gemaakt. Het ontbreken van openbare informatie over deze overeenkomsten maakt het buitengewoon moeilijk om te bepalen hoeveel Europese vaartuigen onder dergelijke overeenkomsten vissen, waar zij vissen en waarop zij vissen, zodat de impact op lokale visbestanden beoordeeld kan worden.

Om een overzicht te krijgen van private overeenkomsten tussen Europese bedrijven en derde landen werden alle Europese lidstaten met vaartuigen die actief zijn in niet-Europese wateren verzocht om informatie toegankelijk te maken. Ook werd er een analyse gemaakt van de informatie over private overeenkomsten die openbaar beschikbaar is. Deze analyse was gericht op overeenkomsten die werden gesloten in de periode van 2010 tot en met 2016 en waarbij vaartuigen onder Europese vlag betrokken waren.

Uit informatie die werd verkregen in reactie op een verzoek tot informatie en uit openbare bronnen, blijkt dat bepaalde onderdelen van de Europese tonijn- en pelagische vloot betrokken zijn bij private overeenkomsten. De analyse laat zien dat in het bijzonder visvaartuigen onder de vlag van Spanje en Frankrijk in niet-Europese wateren onder dergelijke overeenkomsten werken. Hoewel er slechts beperkt informatie over overeenkomsten betreffende andere soorten dan tonijn beschikbaar is, blijkt uit de gegevens die wij hebben verkregen, dat het totale aantal Europese vaartuigen die onder private overeenkomsten vissen, aanzienlijk is. In het licht van de potentiële omvang van visserij onder private overeenkomsten is het huidige gebrek aan controle een punt van grote zorg. Het belet de EU om te voldoen aan de verplichtingen onder het herziene GVB.

De herziening van de verordening betreffende externe vissersvloeten is een belangrijk moment om de normen voor private en chartering-overeenkomsten te verbeteren zodat deze duurzaam, legaal en in lijn met de Europese normen en wetten zijn. In de toekomstige regelgeving moet worden opgenomen dat voor private en chartering-overeenkomsten dezelfde normen gelden als voor SFPA's en dat vaartuigen die een machtiging aanvragen om onder dergelijke overeenkomsten te vissen buiten de Europese wateren, aan criteria moeten voldoen om voor een machtiging in aanmerking te komen. Vaartuigen moeten om in aanmerking te komen voor een machtiging aantonen dat zij niet betrokken zijn geweest bij illegale, ongemelde en ongereguleerde (IOO) visserij, misbruik van omvlaggen of een ernstige overtreding van de Europese visserijwetgeving. Met het oog op transparantie en aansprakelijkheid en op controle van visserijactiviteiten onder deze overeenkomsten moet het openbaar beschikbaar maken van belangrijke informatie prioriteit krijgen.

Inleiding

De Environmental Justice Foundation (EJF), Oceana, The Pew Charitable Trusts en WWF werken samen om een geharmoniseerde en effectieve uitvoering van de Verordening van de Europese Unie (EU) om illegale, ongemelde en ongereguleerde visserij te voorkomen, tegen te gaan en te beëindigen (IOO)¹ zeker te stellen.

De EU heeft door middel van haar innovatieve en ambitieuze IOO-verordening, die in 2010 van kracht werd, IOO-visserij op mondiaal niveau actief bestreden. Ook heeft de EU de normen aangescherpt die van toepassing zijn op vaartuigen uit de Unie die binnen en buiten de Europese wateren werken, door middel van hervorming van het Gemeenschappelijke Visserijbeleid (GVB) van de EU, dat sinds 2014 van kracht is².

De huidige wetgeving waarin de activiteiten van de Europese externe vissersvloot zijn geregeld, is een belangrijk aspect in de strijd tegen IOO-visserij en wordt momenteel herzien³. Middels een nieuwe, krachtige verordening inzake de externe vissersvloot wordt de wetgeving in overeenstemming gebracht met het GVB en het mondiale beleid van de EU om illegale, ongemelde en ongereguleerde visserij te voorkomen, tegen te gaan en te beëindigen (IOO). Dit is een grote stap vooruit en zal leiden tot een betere controle van de mondiale visserij⁴.

De herziening moet ook worden aangegrepen om zeker te stellen dat alle visvaartuigen van de Unie, of deze nu binnen of buiten de Europese wateren werken, aan gemeenschappelijke normen en eisen voldoen. Dit zorgt voor een eerlijke concurrentie en garandeert transparantere, beter verantwoorde en duurzamere visserij.

Deze briefing gaat over de noodzaak van betere normen voor private en chartering-overeenkomsten die door Europese bedrijven worden gesloten om toegang te krijgen tot de wateren van niet-Europese kuststaten. Betere normen zijn nodig om zeker te stellen dat deze duurzaam, legaal en in lijn met de Europese normen en wetten zijn.

Huidige normen voor private en chartering-overeenkomsten

Europese vaartuigen vissen in de wateren van niet-Europese kuststaten onder diverse overeenkomsten:

- **Officiële Europese overeenkomsten inzake toegang** – (S)FPA's (Sustainable) Fisheries Partnership Agreements – partnerschapsovereenkomsten inzake (duurzame) visserij⁵ – tussen een niet-Europese kuststaat en de EU, namens haar lidstaten, waarin is geregeld dat Europese vaartuigen mogen vissen op overschotten⁶ in de exclusieve economische zone (EEZ) van de kuststaat⁷.
- **Wederkerige overeenkomsten** – gericht op een gezamenlijk beheer van gedeelde bestanden met Noorwegen, IJsland en de Faroër-eilanden waaronder Europese vaartuigen in de wateren van Noorwegen, IJsland en de Faeroër-eilanden vissen en vice versa.
- **Private overeenkomsten** – ook directe overeenkomsten genoemd – afspraken tussen Europese bedrijven die hun eigen vaartuigen onder Europese vlag inzetten, en de overheid van

een niet-Europese kuststaat over toegang tot visgronden in de EEZ van de kuststaat. Vanwege de 'exclusiviteitsclausule' in officiële Europese overeenkomsten inzake toegang (SFPA's), zijn private overeenkomsten uitsluitend toegestaan indien er geen (S)FPA bestaat.

- **Chartering-overeenkomsten** – een type private overeenkomst waaronder vaartuigen onder Europese vlag in samenwerking met lokale bedrijven op bepaalde visgronden in de EEZ van de kuststaat mogen vissen.
- **Regelgeving van RFMO's (Regional Fisheries Management Organisation – regionale organisaties voor visserijbeheer)** – indien een kuststaat partij is voor een RFMO, mag de EU vissen in de wateren van het land binnen de regelgeving van de desbetreffende RFMO.

In het kader van de hervorming van het GVB zijn er strikte normen bepaald voor SFPA's, waarvoor de EU momenteel EUR 145 miljoen per jaar uit belastinggeld betaalt⁸. Conform het GVB moeten zowel de EU, de Europese vloot als het niet-Europese land (met inbegrip van de lokale bevolking en de visserijsector) baat hebben bij de SFPA en moeten de democratische grondbeginselen en de mensenrechten worden gerespecteerd. Dergelijke overeenkomsten kunnen alleen gericht zijn op het overschot van de toegestane vangst, zoals berekend op basis van wetenschappelijke informatie en rekening houdend met alle visserijactiviteiten betreffende dat bestand⁹.

Bovendien moeten Europese bedrijven die onder SFPA's willen vissen, onder de huidige wetgeving voldoen aan criteria om een vismachtiging van hun Europese vlaggenstaat aan te kunnen vragen. Onder andere moet worden aangetoond dat de aanvrager in het verleden de toepasselijke regels heeft nageleefd (zoals geen betrokkenheid bij een ernstige overtreding in de voorafgaande 12 maanden) en –in het geval van verlenging van een machtiging om onder de SFPA te vissen– dat de aanvrager voorheen de voorwaarden van de desbetreffende overeenkomst heeft nageleefd¹⁰.

Op private overeenkomsten die direct tussen de overheid van een kuststaat en een Europees bedrijf worden gesloten, zijn deze strikte criteria niet van toepassing. Zelfs al vissen vaartuigen onder deze overeenkomsten onder de vlag van Europese lidstaten –en hebben zij met hun vangsten dezelfde toegang tot de Europese markt als vaartuigen die onder SFPA's vissen–, ontbreekt het aan algemene procedures die garanderen dat de activiteiten onder deze overeenkomsten voldoen aan de Europese wetgeving en GVB-normen. Bovendien is er in de huidige Verordening betreffende de Europese externe vloot¹¹ geen mechanisme opgenomen die Europese bedrijven de garantie biedt dat hun machtigingen geldig zijn (zie **Kader 1**).

Een groot hiaat dat een effectieve controle op vaartuigen die onder private overeenkomsten varen, in de weg staat, is het ontbreken van de verplichting dat details van deze overeenkomsten moeten worden gemeld aan de desbetreffende Europese vlaggenstaat en de Europese Commissie, of dat hoofdpunten openbaar worden gemaakt. Onder de huidige Verordening hoeven de Europese vlaggenstaten met vaartuigen die onder private overeenkomsten betrokken zijn bij visserij in externe wateren, uitsluitend te '*proberen om informatie te verkrijgen*' over dergelijke overeenkomsten en de namen van de desbetreffende vaartuigen bij de Europese Commissie te melden¹². Er bestaat geen verplichting om andere relevante informatie te verstrekken, zoals de soort waarop wordt gevestigd, het gebied, de periode of het tuig, de verzamelde gegevens

en/of melding van vangsten. Dit maakt het onmogelijk dat de Europese vlaggenstaat, de Europese Commissie, niet-Europese landen met een vis- of beheerbelang in dezelfde visbestanden of andere belanghebbenden volledig inzicht krijgen in de activiteiten van deze vaartuigen en zeker kunnen stellen dat zij legaal en duurzaam werken.

Chartering-overeenkomsten worden in het algemeen afgesloten wanneer een kuststaat niet de middelen heeft om bepaalde visrechten uit te oefenen of de aanlevering van vangsten bij visverwerkende bedrijven aan land zeker te stellen. In dergelijke gevallen mag de kuststaat bedrijven in eigen land machtigen om een overeenkomst met Europese bedrijven aan te gaan voor de huur (chartering) van vaartuigen onder Europese vlag. Dergelijke overeenkomsten behelzen in het algemeen de chartering van alleen een vaartuig ('demise' of 'bareboat' charter - rompbevrachting) of van zowel vaartuig als bemanning ('time' charter - tijdsbevrachting), waarbij het vaartuig zijn oorspronkelijke vlag behoudt¹³.

Chartering komt relatief vaak voor en is onderhevig aan de voorwaarden en beperkingen van bepaalde RFMO's¹⁴, maar chartering van vaartuigen onder Europese vlag door bedrijven buiten de EU is niet geregeld door de huidige regelgeving betreffende externe vloten – de Verordening betreffende vismachtigingen uit 2008¹⁵. Het ontbreken van monitoring en controle van Europese vaartuigen die in externe wateren onder chartering-overeenkomsten werken, is een grote maas in de wet, die de effectiviteit van maatregelen inzake bescherming en beheer kan ondermijnen en een negatieve impact heeft op de duurzame exploitatie van levende mariene rijkdommen¹⁶.

Net als in het geval van andere types private overeenkomst is er beperkte informatie beschikbaar over het charteren van vaartuigen onder Europese vlag voor visserij in de wateren van niet-Europese landen. Een voorbeeld van een dergelijke regeling werd gedocumenteerd in een recente zaak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) en betrof de interpretatie van de exclusiviteitsclausule in de (S)FPA tussen de EU en Marokko¹⁷. Het HvJEU stelde dat het charteren van twee vaartuigen onder Zweedse vlag door lokale bedrijven om te vissen in Marokkaanse wateren, in strijd was met de exclusiviteitsclausule in de (S)FPA, aangezien visserijactiviteiten door vaartuigen onder Europese vlag in Marokkaanse wateren – ook een 'bareboat' charter die op Marokkaanse quota vist – moeten worden goedgekeurd door de autoriteiten in de Europese vlaggenstaat binnen de regelgeving van de (S)FPA.

© The Pew Charitable Trusts

Vergelijkbare activiteiten werden gedocumenteerd in Mozambique, waar, zeker tot 2012, garnalenvissers onder Portugese vlag werkten onder chartering-overeenkomsten met nationale bedrijven die eigenaar van de visrechten waren. Hoewel de vaartuigen visten op soorten die niet waren opgenomen in de (S)FPA tussen de EU en Mozambique, waren deze activiteiten klaarblijkelijk in strijd met de strikte exclusiviteitsclausule van de overeenkomst¹⁸.

De Aanbeveling inzake het charteren van vaartuigen van de ICCAT (International Commission for the Conservation of Atlantic Tunas - Internationale Commissie voor de instandhouding van Atlantische tonijn) is een bruikbaar model voor hoe dergelijke afspraken in de praktijk kunnen worden gereguleerd. In de Aanbeveling is in het bijzonder bepaald dat vangsten van gecharterde vaartuigen moeten meetellen voor de nationale quota van de charterende staat en dat vaartuigen uitsluitend mogen worden gecharterd onder één overeenkomst tegelijk. Informatie zoals de gegevens van het vaartuig, de eigenaar van het vaartuig, de soort waarop wordt gevist en de duur van de overeenkomst moet bovendien door de charterende staat aan de ICCAT worden gemeld.

KADER 1: Voorbeeld van gebrek aan transparantie en risico's van private overeenkomsten

In 2012 werden Spaanse en Franse purse seine-vaartuigen teruggehaald uit Liberiaanse wateren toen duidelijk werd dat de machtigingen die aan hen waren verleend door een vertegenwoordiger van de Liberiaanse overheid, niet geldig waren. Orthongel, OPAGAC en ANABAC riepen hun vaartuigen (in totaal circa 30) terug en voldeden alsnog aan Liberia de kosten van het vruchtgebruik van wat achteraf valse machtigingen bleken te zijn. Per vaartuig liepen de kosten op tot wel USD 50.000 tot 300.000¹⁹.

Deze zaak toont het gebrek aan transparantie aan evenals de risico's voor Europese bedrijven en de potentiële overbevissing van lokale visgronden die kunnen voortvloeien uit het ontbreken van controle. In reactie hierop riep de industrie op tot de invoering van een systeem van 'gestandaardiseerde contracten voor bijvoorbeeld de hele EU', dat voor elk land gelijk zou zijn²⁰.

Na deze zaak zette Spanje een systeem op waarbij machtigingen die onder private overeenkomsten aan vaartuigen worden verstrekt, via diplomatieke kanalen gecontroleerd en gevalideerd moeten worden. Daarnaast moeten betalingen rechtstreeks worden overgemaakt naar de schatkist van het land dat de machtiging voor visserijactiviteiten afgeeft²¹.

Reikwijdte van het probleem – resultaten van een analyse van Europese vaartuigen die onder private overeenkomsten vissen

Zoals hierboven wordt gesteld, is er slechts in beperkte mate informatie over private overeenkomsten (inclusief chartering-overeenkomsten) tussen Europese bedrijven en niet-Europese kuststaten, openbaar beschikbaar. Dit maakt het buitengewoon moeilijk om te bepalen hoeveel Europese vaartuigen onder dergelijke overeenkomsten vissen, waar zij vissen en waarop zij vissen, zodat de impact op lokale visbestanden beoordeeld kan worden.

Om een overzicht te krijgen van private overeenkomsten tussen Europese bedrijven en derde landen, werden alle Europese lidstaten met vaartuigen die actief zijn in niet-Europese wateren verzocht om informatie toegankelijk te maken. Deze verzoeken werden ingediend tussen mei 2015 en september 2016 met de specifieke bedoeling om inzicht te krijgen in de activiteiten van Europese bedrijven die onder private en chartering-overeenkomsten werken. In **Tabel 1** wordt een overzicht gegeven van de reacties die op deze aanvragen zijn ontvangen.

De informatie die naar aanleiding van de verzoeken werd verkregen, werd aangevuld met informatie die openbaar beschikbaar is. De -weliswaar beperkte- informatie over Europese vaartuigen die onder private overeenkomsten vissen, is beschikbaar in ex ante evaluaties van officiële Europese toegangsovereenkomsten (SFPA's) – voornamelijk overeenkomsten betreffende tonijnsoorten. Deze ex ante evaluaties zijn bedoeld om de context van het visserijbeheer te bepalen, waartegen een toekomstige Europese overeenkomst met de niet-Europese kuststaat zou moeten worden geïmplementeerd. Ook in verschillende andere studies is informatie over private overeenkomsten gepubliceerd - deze informatie werd voornamelijk verkregen door direct contact met bevoegde autoriteiten in de relevante niet-Europese kuststaten. Hoewel deze gegevens in het algemeen totaalcijfers betreffen (bijvoorbeeld aantal vaartuigen per Europese vlaggenstaat), geven ze in elk geval een indicatie van de omvang van de Europese visserij onder dergelijke overeenkomsten.

De analyse betrof gegevens in de periode van 2010 tot en met 2016. Voor deze periode is geen openbare informatie gevonden over private overeenkomsten aangaande Europese longliners of trawlers die vissen op pelagische of op de bodem levende soorten. Wel werd enige informatie over private overeenkomsten die op dergelijke soorten vissen, aangetroffen in een studie met betrekking tot de externe vloot uit 2008²², zoals:

- een Spaanse trawler die in 2007 in Namibische wateren onder een chartering-overeenkomst op heek viste²³;
- Spaanse, Italiaanse en Portugese vaartuigen die in 2004 na intrekking van de (S)FPA in Angolese wateren visten²⁴;
- acht Spaanse garnalenvissers die in 2005 in de wateren van Gabon visten²⁵; en
- twee Maltese trawlers die onder chartering-overeenkomsten in Nieuw-Zeeland visten²⁶.

Bijlage 1 bevat de informatie die is verstrekt door de lidstaten in antwoord op bovengenoemde verzoeken om informatie. **Bijlage 2** toont de resultaten van de analyse van openbaar beschikbare informatie over private overeenkomsten. Deze analyse is niet bedoeld als allesomvattend, maar geeft een indicatie van de omvang van de activiteiten.

De gegevens in **Bijlage 1 en 2** betreffen hoofdzakelijk private overeenkomsten die zijn afgesloten door bepaalde onderdelen van de Europese tonijn- en pelagische vloot. Als zodanig kan het totale aantal Europese vaartuigen die vissen onder private overeenkomsten – dat wil zeggen inclusief vaartuigen die op andere soorten dan tonijn vissen – aanzienlijk zijn. In het licht van de potentiële omvang van visserij onder dergelijke overeenkomsten is het volledig ontbreken van controle onder de huidige wetgeving een punt van grote zorg. Het belet de EU om te voldoen aan de verplichtingen onder het herziene GVB.

De informatie in **Bijlage 2** suggereert dat Spanje en Frankrijk de lidstaten zijn die het meest betrokken zijn bij private overeenkomsten. Maar gezien het gebrek aan informatie over overeenkomsten met betrekking tot andere soorten (buiten tonijn) trekken wij geen verdere conclusies.

Tabel 1: Reacties van lidstaat op officieel verzoek om informatie over private overeenkomsten (ingediend tussen mei 2015 en september 2016 bij lidstaten met een vloot die in niet-Europese wateren vist)

Verzoek om toegang tot informatie over private overeenkomsten	Lidstaat
Reactie dat er sprake is van private overeenkomsten	Estland, Litouwen, Spanje (zie Bijlage 1)
Reactie dat er geen sprake is van private overeenkomsten	België, Bulgarije, Cyprus, Denemarken, Duitsland, Ierland, Letland, Polen, Slowakije, Verenigd Koninkrijk
Reactie dat de lidstaat geen informatie over private overeenkomsten wil geven	Nederland (om privacyredenen)
Geen reactie ontvangen	Kroatië, Finland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Malta, Portugal, Roemenië
Geen reactie ontvangen, maar er is openbare informatie over private overeenkomsten beschikbaar	Frankrijk (zie Bijlage 2)

Private overeenkomsten boven tafel krijgen – aanbevelingen voor de nieuwe verordening inzake de externe vloot

In december 2015 werd opgeroepen tot meer transparantie en normen voor private overeenkomsten in een resolutie van de LDAC (Long Distance Advisory Council), een raadgevend orgaan waarin de Europese visserij- en visvisserijactiviteitenkende sector, organisaties van werknemers in de visserij en NGO's op het gebied van ontwikkeling en milieu vertegenwoordigd zijn²⁷. Ook in resoluties van het Europees Parlement in 2012 en 2016 werd opgeroepen om informatie over private overeenkomsten, waaronder de identiteit van de vaartuigen en de bijbehorende visserijactiviteiten onder te brengen in een openbare database²⁸.

De wetgeving die bepaalt aan welke normen Europese vaartuigen moeten voldoen om een machtiging te verkrijgen om te vissen in externe wateren, wordt momenteel herzien. Het voorstel van de Commissie voor een verordening betreffende het duurzame beheer van externe vissersvloeden (EG 2015/0636) werd gepubliceerd in december 2015 en zal de huidige verordening betreffende vismachtigingen (Verordening van de Raad (EG) 1006/2008²⁹) vervangen.

De herziening van de verordening betreffende externe vissersvloeden is een belangrijk moment om de normen voor private en chartering-overeenkomsten te verbeteren zodat deze duurzaam, legaal en in lijn met de Europese normen en wetten zijn. Met het oog op transparantie en aansprakelijkheid en op controle van visserijactiviteiten onder deze overeenkomsten moet het openbaar beschikbaar maken van belangrijke informatie prioriteit krijgen.

Wij adviseren dan ook dat in de toekomstige verordening betreffende externe vloeden het volgende wordt geregeld:

- voor private en chartering-overeenkomsten moeten dezelfde normen gelden als voor SFPA's. Dit betekent ook dat zeker moet worden gesteld dat activiteiten die onder de overeenkomsten gepland worden, legaal, duurzaam en transparant zijn en voldoen aan de Europese wetgeving inzake visserij, milieu en arbo.
- aan vaartuigen die een machtiging aanvragen om onder private en chartering-overeenkomsten te kunnen vissen buiten de Europese wateren, worden criteria opgelegd waaraan zij moeten voldoen om in aanmerking te komen voor een machtiging. Vaartuigen moeten om in aanmerking te komen voor een machtiging aantonen dat zij niet betrokken zijn geweest bij IOO-visserij, misbruik van omvlaggen of een ernstige overtreding van de Europese visserijwetgeving. Ook moeten IMO-nummers worden verstrekt zodat de activiteiten van het vaartuig kunnen worden getraceerd en kan worden gemonitord of het vaartuig aan de toepasselijke wetten voldoet.
- de hoofdpunten van private en chartering-overeenkomsten moeten openbaar beschikbaar zijn in een register van machtigingen voor externe visserij. Hieronder vallen minimaal informatie over het vaartuig (naam, vlag), het type machtiging en de toegestane tijd en zone van de visserijactiviteiten. Het instellen van een dergelijk register, inclusief deze elementen, is opgenomen in het voorstel dat in december 2015 door de Europese Commissie werd gepubliceerd. Naast de elementen die in het voorstel staan vermeld, adviseren wij dat in het openbare register ook de volgende informatie wordt opgenomen:
 - o Gegevens van vangsten en soorten waarop wordt gevist, met het oog op een beter visserijbeheer binnen en buiten de EU;
 - o Het IMO-nummer van het vaartuig³⁰ zodat de activiteiten van het vaartuig kunnen worden gevolgd en kan worden gemonitord of het vaartuig aan de toepasselijke wetten voldoet.
 - o Informatie over het vruchtgebruik van Europese vaartuigen die in externe wateren vissen, om de aansprakelijkheid te vergroten en betrokkenheid bij IOO-visserij aan het licht te kunnen brengen³¹.

BIJLAGE 1 Informatie over private overeenkomsten die is verstrekt door de lidstaten in reactie op een verzoek om informatie.

Lidstaat	Jaar/ Jaren	Niet-Europees land	Aantal vaartuigen	Vist op	Details
Estland	2011	Canada	1 (Taurus)	Garnalen (<i>Pandalus borealis</i> en <i>Pandalus montagui</i>)	Vist onder Canadese vergunningen in SFA1, SFA2 en SFA3 (binnen Nunavut-territorium), overeenkomend met NAFO-zones 0A en 0B. ^a
Litouwen	2015	Angola	1	Pelagische soorten	Conform het antwoord van de Litouwse minister is visserij door Litouwse vaartuigen onder private overeenkomsten gestart in 2010 en worden machtigingen verstrekt voor de duur van één jaar. ^b
Litouwen	2010–2013	Guinee (Conakry)	1	Pelagische soorten	
Litouwen	2011–2012	Senegal	4	Pelagische soorten	
Spanje	Het wachten is op toestemming voor het gebruik van de verstrekte info (in behandeling).				

^a Zie WhoFishesFar.org voor een exemplaar van de reactie van de overheid

^b Idem.

BIJLAGE 2 Openbare informatie over Europese visserijactiviteiten onder private overeenkomsten met niet-Europese kuststaten

Niet-Europees land en (S)FPA-status	Jaar/Jaren	Lidstaat	Aantal/type vaartuigen	Vist op	Details	Bron
Vaartuigen onder vlag van een Europese lidstaat						
Guinee Geen (S)FPA	Niet verstrekt	Frankrijk	Purse seine-vaartuigen	Tonijn	Overeenkomst voor toegang tot tonijngronden ondertekend door ORTHONGEL	COFREPECHE et al. (2013) ⁱ
Kenya Geen (S)FPA	2013	Frankrijk	8 purse seine-vaartuigen	Tonijn	Jaarlijkse kosten EUR 22.730 per vaartuig	POSEIDON et al. (2014) ⁱⁱ
	2013	Spanje	14 purse seine-vaartuigen	Tonijn	Jaarlijkse kosten EUR 22.730 per vaartuig	POSEIDON et al. (2014) ⁱⁱ
Liberia (S)FPA: 2015–2020	2011	Frankrijk	Niet bekend	Tonijn	Vangsten door Franse vaartuigen in de EEZ van Liberia onder private overeenkomsten, vermeld in de ex post evaluatie 2012 van het protocol bij de (S)FPA tussen de EU en Ivoorkust. Vóór het sluiten van (S)FPA tussen EU en Liberia in 2015.	COFREPECHE et al. (2012) ⁱⁱⁱ
Madagascar (S)FPA: 2007–2012 2013–2018	Not specified	Frankrijk, Spanje	Niet vermeld	Sterk migrerende soorten	Acht overeenkomsten met afzonderlijke bedrijven en associaties, onder andere uit Frankrijk/Réunion en Spanje (ook Seychellen en Japan). Overeenkomsten in het algemeen voor een periode van 3 jaar.	POSEIDON et al. (2014) ^{iv}
Mauritius (S)FPA: 2012–2017	2010	Frankrijk, Spanje	23 purse seine-vaartuigen	Tonijn		Oceanic Développement and MegaPesca Lda (2011) ^v
	2013	Not specified	Niet vermeld	Sterk migrerende soorten	Europese vaartuigen vissen onder private machtigingen waarbij geen Europees (S)FPA-protocol van kracht is.	POSEIDON et al. (2014) ^{iv}
	2014	Frankrijk	1 purse seine-vaartuig	Tonijn	In 2014, vóór aanvang van het nieuwe (S)FPA-protocol, werkten Franse en Spaanse purse seine-vaartuigen onder private overeenkomsten.	COFREPECHE et al. (2015) ^{vi}
	2014	Spanje	9 purse seine-vaartuigen			
Nauru Geen (S)FPA	2010	Spanje	Purse seine-vaartuigen	Tonijn	In 2010 private overeenkomst gesloten voor purse seine-vaartuigen onder Spaanse vlag, maar niet verlengd in 2011.	POSEIDON et al. (2013) ^{vii}

Niet-Europes land en (S)FPA-status	Jaar/Jaren	Lidstaat	Aantal/type vaartuigen	Vist op	Details	Bron
Senegal (S)FPA: 2014–2019* *Eerder protocol 2002–2006	2013	Frankrijk	Purse seine-vaartuigen	Tonijn	Overeenkomst tussen Europese eigenaars van vaartuig met kantoor in Dakar en de Senegalese overheid inzake toegang tot visgronden met als doel vis aan te leveren bij de Senegalese tonijnindustrie (inblikkers en andere visverwerkende bedrijven). Na het niet verlengen van protocol onder (S)FPA tussen Europa en Senegal in 2006.	COFREPECHE et al. (2013) ^{viii}
	2013	Spanje	1 pole & line-vaartuig	Tonijn		
Sierra Leone Geen (S)FPA	2011	Frankrijk	Niet bekend	Tonijn	Vangsten door Franse vaartuigen in de EEZ van Sierra Leone onder private overeenkomsten, vermeld in de ex post evaluatie 2012 van het protocol bij de (S)FPA tussen de EU en Ivoorkust.	COFREPECHE et al. (2012) ⁱⁱⁱ
Tanzania Geen (S)FPA	2013	Spanje	14 purse seine-machtigingen	Tonijn	Purse seine-vaartuigen onder Europese vlag, waaraan vismachtigingen zijn verstrekt onder private overeenkomsten met ANABAC en OPAGAC.	NFDS et al. (2014) ^{ix}
	2013	Frankrijk	2 purse seine-machtigingen	Tonijn	Franse vaartuigen met vismachtigingen zijn verstrekt onder private overeenkomsten in afwachting van ondertekening van een overeenkomst met ORTHONGEL	NFDS et al. (2014) ^{ix}
Tokelau Geen (S)FPA	2011–?	Spanje	4 purse seine-vaartuigen	Tonijn	Sinds 2010 private overeenkomst voor purse seine-vaartuigen onder Spaanse vlag die eigendom zijn van OPAGAC-leden. <i>Opmerking:</i> Dit zijn dezelfde vier vaartuigen die vissen onder de (S)FPA met Kiribati: • ALBATUN TRES (CFR ESP000026123) • ROSITA C (CFR ESP000024775) • ALBACORA UNO (CFR ESP000023164) • AURORA B (ESP000023885). ^{xii}	POSEIDON et al. (2013) ^{vii} Oceanic Développement and MegaPesca Lda (2014) ^x POSEIDON et al. (2012) ^{xi}
Tuvalu Geen (S)FPA	2009–2012	Spanje	4 purse seine-vaartuigen	Tonijn	Tussen 2009 en half 2012 private overeenkomst voor purse seine-vaartuigen onder Spaanse vlag die eigendom zijn van OPAGAC. <i>Opmerking:</i> Dit zijn dezelfde vier vaartuigen die vissen onder de (S)FPA met Kiribati. • ALBATUN TRES (CFR ESP000026123) • ROSITA C (CFR ESP000024775) • ALBACORA UNO (CFR ESP000023164) • AURORA B (ESP000023885). ^{xii}	POSEIDON et al. (2013) ^{vii} Oceanic Développement and MegaPesca Lda (2014) ^x POSEIDON et al. (2012) ^{xi}

Opmerking

ⁱ COFREPECHE, POSEIDON, MRAG et NFDS (2013). *Revue des pêcheries thonières dans l'océan Atlantique Est*. Contrat cadre MARE/2011/01 – Lot 3, contrat spécifique n° 5). Bruxelles, 123 pp.

ⁱⁱ POSEIDON, MRAG, COFREPECHE and NFDS (2014). *Ex ante evaluation of a possible future fisheries partnership agreement and protocol between the European Union and Kenya*. Framework contract MARE/2011/01 – Lot 3, specific contract n° 7. Brussels, 91 pp.

ⁱⁱⁱ COFREPECHE, POSEIDON, MRAG et NFDS (2012). *Évaluation ex-post du protocole de l'accord de partenariat dans le domaine de la pêche entre l'Union européenne et la Côte-d'Ivoire*. Contrat cadre MARE/2011/01 – Lot 3, contrat spécifique n° 2. Bruxelles, 144 pp.

^{iv} POSEIDON, MRAG, NFDS and COFREPECHE (2014). *Review of tuna fisheries in the western Indian Ocean*. Framework contract MARE/2011/01 – Lot 3, specific contract n° 7. Brussels, 165 pp.

^v Oceanic Développement and MegaPesca Lda (2011). *Ex ante evaluation of existing conditions in the fisheries sector in Mauritius with a view to concluding a new fisheries partnership agreement and protocol*. Framework contract FISH/2006/20 – CONVENTION SPÉCIFIQUE N°34.

^{vi} COFREPECHE, NFDS, MRAG and POSEIDON (2015). *Ex post and ex ante evaluation of the protocol to the Fisheries Partnership Agreement between the EU and the Republic of Mauritius*. Framework contract MARE/2011/01 – Lot 3, specific contract n° 16. Brussels, 141 pp.

^{vii} POSEIDON, MRAG, COFREPECHE and NFDS (2013). *Review of tuna fisheries in the Pacific Ocean*. Framework contract MARE/2011/01 – Lot 3, specific contract n° 6. Brussels, 118 pp.

^{viii} COFREPECHE, NFDS, POSEIDON et MRAG (2013). *Évaluation prospective de l'opportunité d'un accord de partenariat dans le secteur de la pêche entre l'Union européenne et la République du Sénégal*. Sous le Contrat cadre MARE/2011/01 – Lot 3, contrat spécifique n° 5. Bruxelles, 115 pp.

^{ix} NFDS, POSEIDON, COFREPECHE and MRAG (2014). *Ex ante evaluation of a possible future fisheries partnership agreement and protocol between the European Union and the United Republic of Tanzania*. Framework contract MARE/2011/01 – Lot 3, specific contract n° 7. Brussels, 108 pp.

^x Oceanic Développement and MegaPesca Lda (2014). *Ex-post and ex-ante evaluations of the protocol to the Fisheries Partnership Agreement between the EU and Kiribati*. Framework Contract FISH 2011/01 – Lot 3, specific contract n°12.

^{xi} POSEIDON, MRAG, COFREPECHE and NFDS (2012). *Ex post evaluation of the current Protocol to the Fisheries Partnership Agreement between the European Union and Republic of Kiribati, and ex ante evaluation including an analysis of the impact of the future Protocol on sustainability*. Framework contract MARE/2011/01 – Lot 3, specific contract n° 01. Final report: final version, May 2012. Bruxelles, 138 pp.

^{xii} <http://www.WhoFishesFar.org>; Oceanic Développement and MegaPesca Lda (2014). *Ex-post and ex-ante evaluations of the protocol to the Fisheries Partnership Agreement between the EU and Kiribati*. Framework Contract FISH 2011/01 – Lot 3, specific contract n°12.

Referenties

¹ Verordening (EG) nr. 1005/2008 van de Raad van 29 september 2008 houdende de totstandbrenging van een communautair systeem om illegale, ongemelde en ongereguleerde visserij te voorkomen, tegen te gaan en te beëindigen

² Verordening (EU) nr. 1380/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 11 december 2013 betreffende het Gemeenschappelijke Visserijbeleid.

³ De wetgeving die bepaalt aan welke normen vaartuigen moeten voldoen om een dergelijke machtiging te verkrijgen, wordt momenteel herzien. Het voorstel van de Europese Commissie (EC) voor een verordening betreffende het duurzame beheer van externe vissersvloeden (2015/636) werd gepubliceerd in december 2015 en zal de huidige verordening betreffende vismachtigingen (Verordening van de Raad (EG) 1006/2008) vervangen.

⁴ Zie Sustainable Development Goal 14 (duurzaamheidsdoel) van de Verenigde Naties met betrekking tot een effectieve regulering van oogsten en de beëindiging van overbevissing, IOO-visserij en destructieve vispraktijken in 2020: <http://www.un.org/sustainabledevelopment/oceans/>

⁵ Sinds de herziening van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (EU) nr. 1380/2013 worden Fisheries Partnership Agreements of FPA's (partnerschapsovereenkomsten inzake visserij) Sustainable Fisheries Partnership Agreements of SFPAs (partnerschapsovereenkomsten inzake duurzame visserij) genoemd

⁶ Meer informatie: http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/international/agreements/index_en.htm

⁷ Toegangsrechten worden verkregen in ruil voor een financiële bijdrage

⁸ Meer informatie: http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/international/agreements/index_en.htm

⁹ Verordening (EU) nr. 1380/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 11 december 2013 betreffende het Gemeenschappelijke Visserijbeleid.

¹⁰ Art. 5, Verordening van de Raad (EG) nr. 1006/2008

¹¹ Verordening betreffende vismachtigingen (Verordening van de Raad (EG) nr. 1006/2008)

¹² Art. 11(2), Verordening van de Raad (EG) nr. 1006/2008.

¹³ European Parliamentary Research Service (EPRS) (2015). Beyond the European seas. *The external dimension of the Common Fisheries Policy*. In-depth analysis. November 2015

¹⁴ Aanbeveling 2013–14 van ICCAT betreffende het charteren van vaartuigen: <http://www.iccat.int/Documents/Recs/compendiopdf-e/2013-14-e.pdf>

¹⁵ Verordening (EG) nr. 1006/2008 van de Raad d.d. 29 september 2008 betreffende machtigingen voor visserijactiviteiten van communautaire vissersvaartuigen buiten de communautaire wateren en de toegang van vaartuigen van derde landen tot de communautaire wateren

¹⁶ Het voorstel van de Europese Commissie (EC) voor een verordening betreffende het duurzame beheer van externe vissersvloeden (2015/636), gepubliceerd in december 2015. Deze verordening vervangt de huidige Verordening betreffende vismachtigingen (Verordening van de Raad (EG) nr. 1006/2008).

¹⁷ Arrest van het HvJEU d.d. 9 oktober 2014 in zaak C-565/13.

¹⁸ Panossian, A. (2015) *Sustainable Fisheries Partnerships Agreements: A necessary harmonization of the scope and interpretation of the exclusivity clause*, Coalition for Fair Fisheries Arrangements (CFFA), januari 2015; en Oceanic Développement and MegaPesca Lda (2014). *Ex-post and ex-ante evaluations of the protocol to the Fisheries Partnership Agreement*

between the EU and the Republic of Mozambique.

¹⁹ Tallaksen, E. (2013). Tuna groups could ink private deal with Liberia. *Undercurrent News*, 6 June 2013: <http://www.undercurrentnews.com/2013/06/06/tuna-groups-could-ink-private-deal-with-liberia/>

²⁰ *Ibid.*

²¹ Murias, A. (2014). Third country flagged tuna vessels to abide European controls. *FIS.com*, 30 April 2014: <http://www.fis.com/fis/worldnews/worldnews.asp?l=e&country=0&special=&monthyear=&day=&id=68255&ndb=1&df=0>

²² Oceanic Développement (2008). Étude sur la Flotte Externe de L'Union Européenne. Final Report, January 2008.

²³ *Idem.* 43

²⁴ *Ibid.*

²⁵ *Ibid.*

²⁶ *Idem.* 50

²⁷ Aanbevelingen van de LDAC-conferentie over de externe dimensie van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid, Las Palmas de Gran Canaria, 16–17 september 2015.

²⁸ Resolutie van het Europees Parlement d.d. 22 november 2012 aangaande de externe dimensie van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (2011/2318(INI)) en ontwerp-resolutie van het Europees Parlement d.d. 12 april 2016 over gemeenschappelijke regels met het oog op de toepassing van de externe dimensie van het GVB, met inbegrip van de visserijovereenkomsten (2015/2091(INI)).

²⁹ Verordening (EG) nr. 1006/2008 van de Raad d.d. 29 september 2008 betreffende machtigingen voor visserijactiviteiten van communautaire vissersvaartuigen buiten de communautaire wateren en de toegang van vaartuigen van derde landen tot de communautaire wateren

³⁰ Het IMO-nummer is een uniek identificatienummer voor vaartuigen; het systeem is opgezet door de International Maritime Organisation en wordt beheerd door IHS Maritime and Trade. Het IMO-nummer is een permanent zevencijferig nummer dat een vaartuig behoudt vanaf het moment van bouwen totdat het wordt verwijderd, ongeacht wijzigingen met betrekking tot de vlag of het werkgebied. IMO-nummers worden gezien als de meest betrouwbare en effectieve manier om de historie van een vaartuig te traceren en naleving van de toepasselijke wetgeving te monitoren, maar zijn momenteel niet verplicht voor vaartuigen die een machtiging voor visserij in externe wateren aanvragen. Onze aanbevelingen voor verplichte IMO-nummers worden hier uiteengezet: http://www.whofishesfar.org/files/Case_Studies/Case_Study_FAR_ENG.pdf

³¹ Conform Artikel 18 van het internationale actieplan om IOO-visserij te voorkomen, tegen te gaan en te beëindigen (IPOA-IUU) moeten staten zo veel mogelijk maatregelen nemen of samenwerken om zeker te stellen dat staatsburgers die onder hun jurisdictie vallen, IOO-visserij niet steunen of erbij betrokken zijn. Met het oog hierop moeten ze samenwerken om in kaart te brengen welke staatsburgers exploitant zijn of het vruchtgebruik hebben van vaartuigen die betrokken zijn bij IOO-visserij. <http://www.fao.org/docrep/003/y1224e/y1224e00.htm>

The Environmental Justice Foundation (EJF), Oceana, The Pew Charitable Trusts and WWF are working together to secure the harmonised and effective implementation of the EU Regulation to end illegal, unreported and unregulated (IUU) fishing.

Contacts:

Irene Vidal | Environmental Justice Foundation |

Tel: +44 (0) 207 239 3310 | irene.vidal@ejfoundation.org

Vanya Vulperhorst | Oceana |

Tel: +32 (0) 2 513 2242 | vvulperhorst@oceana.org

Ness Smith | The Pew Charitable Trusts |

Tel: +44 (0) 207 535 4000 | nsmith@pewtrusts.org

Mireille Thom | WWF-UK |

Tel: +44 (0) 131 659 9048 | mthom@wwf.org.uk

Victoria Mundy | Coalition Research Officer |

Tel: +32 (0) 2 513 2242 | victoria.mundy@ejfoundation.org